

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce:

XX, nar. XX
bytem XX

zastoupen advokátem JUDr. Markem Janstou, LL.M.
sídlem nám. Míru 14, 293 01 Mladá Boleslav

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 12. 2018, č. j. CPR-32763-2/ČJ-2017-930310-V236 a č. j. CPR-32763-3/ČJ-2017-930310-V236

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 12. 2018, č. j. CPR-32763-2/ČJ-2017-930310-V236 a č. j. CPR-32763-3/ČJ-2017-930310-V236, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2018, kterými bylo jednak částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2017, č. j. KRPL-54348-39/ČJ-2017-180023-SV, a jednak potvrzeno rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 8. 11. 2017, č. j. KRPL-54348-40/ČJ-2017-180023-SV.
2. Prvně uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 let a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 10 dnů k vycestování z území ČR, současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona. Změna tohoto rozhodnutí spočívala v tom, že žalovaný stanovil dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, na 6 měsíců, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Dalším rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč ve lhůtě do 14 dnů od právní moci rozhodnutí. Druhým žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
4. V napadeném rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce na území ČR prokazatelně pobýval a pracoval nejméně ode dne 2. 5. 2017 do 29. 5. 2017, práci vykonával na pracovišti společnosti [REDACTED]. K výkonu práce na pracovišti [REDACTED] byl u úřadu práce hlášen od [REDACTED] do [REDACTED], od [REDACTED] do [REDACTED], od [REDACTED] do [REDACTED] a od [REDACTED] do [REDACTED] a podle docházkového listu nejméně od [REDACTED] na tomto pracovišti vykonával zaměstnání. Žalobce předložil pracovní smlouvu uzavřenou s polskou společností [REDACTED] (původně [REDACTED] platnou od [REDACTED] do [REDACTED]. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce pobýval na území ČR na základě polského víza typu [REDACTED], na jehož základě byl oprávněn na území ČR pobývat po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období, nikoliv po celou dobu platnosti vydaného víza.
5. Žalovaný upřesnil závěry správního orgánu I. stupně tak, že na základě polského víza typu [REDACTED], avšak bez povolení k zaměstnání na území České republiky žalobce nebyl oprávněn k výkonu závislé práce na území ČR. Žalovaný vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 60/2017 a zdůvodnil, že na žalobce se výjimka stanovená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, nevztahuje. S odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 2 Azs 289/2017 žalovaný vysvětlil, že uvedené ustanovení se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky

jejich zaměstnavatele ve smysl čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl kontrolován při výkonu práce operátora výroby na pracovišti XXX. Zdůraznil, proč na základě uzavření smlouvy mezi společnostmi XXX a XXX, spol. s r. o. a společností XXX dočasném přidělení zaměstnanců k jinému zaměstnavateli, má za to, že žalobce nemohl vystupovat jménem polského zaměstnavatele, ani na jeho účet. Sám žalobce potvrdil, že práci mu přidělovala společnost XXX a žádná smlouva mezi společnostmi XX nebyla předložena. Podmínky § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti by nebyly splněny ani tehdy, kdyby se jednalo o pronájem žalobce k výkonu práce na území ČR. Poskytování služeb musí být nahodilé a ojedinělé. Polská společnost XXX nikdy nemohla účastníka využívat k vlastní činnosti na území Polska, nelze ani předpokládat, že by se žalobce do Polska býval mohl vrátit pracovat. Žalobce nemůže mít žádný vztah k firmě, která je usazena v jiném členském státu EU a nelze hovořit o přímém poutu mezi žalobcem a zaměstnavatelem XX (dříve XX). Na pracovišti firmy XX tedy žalobce vykonával práci bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, čímž naplnil skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

6. Dokumenty, které byly předloženy, žalovaný hodnotil tak, že byly předloženy za účelem zastírání zaměstnávání bez povolení k zaměstnání, protože žalobce pro zaměstnavatele XXX v XXX nikdy nepracoval, společnost XXX dle předložených smluv neposkytuje služby na území ČR. Žalovaný uzavřel, že nelze hovořit o poskytování služby zaměstnavatelem usazeným v některém členském státu EU, tedy polskou společností XXX. Dále se věnoval otázce, zda je rozhodné zavinění či znalost situace žalobce. Rovněž zdůvodnil, že doba stanovená správním orgánem I. stupně, po kterou je žalobci uloženo správní vyhoštění, je s ohledem na stávající praxi neadekvátní, proto ji žalovaný stanovil v délce 6 měsíců. V závěru aproboval závěr, že vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.
7. Druhým žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Konstatoval, že řízení o správním vyhoštění žalobce vyvolal tím, že porušil povinnosti dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, protože vykonával na území ČR zaměstnání bez povolení k zaměstnání nejméně po dobu od 2. 5. 2017 do 29. 5. 2017. Proto je povinen nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu v paušální částce.
8. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s veškerými důkazy a námitkami. Uvedl, že je státní občan Ukrajiny, kterému bylo Polskou republikou vydáno dlouhodobé vízum s kódem účelu pobytu D 05, platné od 19. 12. 2016 do 8. 6. 2017, které jej podle Úmluvy o provedení Schengenské dohody opravňuje k neomezenému počtu vstupů a pohybu po schengenském prostoru, tedy též na území ČR, po dobu platnosti uvedeného víza, tj. v daném případě na dobu 172 dní. Žalobce je dále držitelem platného pracovního povolení vydaného polským úřadem práce, vystaveného bez omezení pro všechny členské státy EU. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil smysl poskytování přeshraniční služby, které je upraveno v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Podle žalobce byly splněny podmínky uvedené v citovaném ustanovení, žalobce byl na území ČR vyslán

na základě písemného příkazu od svého polského zaměstnavatele, v rámci přeshraničního poskytování služeb. Po celou dobu práce na území ČR měl platné vízum, vykonával práci pro svého polského zaměstnavatele, který mu prostřednictvím společnosti na území ČR práci řídil, kontroloval ji, poskytoval pracovní pomůcky, zajišťoval mu ubytování, dopravu do zaměstnání, vyplácel mu mzdu. Po skončení doby, na kterou byl vyslán, se vrátil ke svému zaměstnavateli, společnosti XXX. Tato společnost ho původně přidělila k výkonu práce k zaměstnavateli na území Polské republiky, následně byl žalobce svým zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu na základě písemného příkazu od zaměstnavatele v rámci přeshraničního poskytování XXX uzavřenou řádnou pracovní smlouvou, po celou dobu byl zaměstnancem této společnosti, která plnila povinnosti zaměstnavatele. S ohledem na délku pobytu, frekvenci a kontinuitu je vyloučené, aby práce žalobce byla svou podstatou fakticky dlouhodobý závazek, neboť splňuje podmínky dočasnosti a příležitostnosti, žalobce vykonával práci nahodile bez znaků trvalosti.

9. Dále žalobce namítal, že správnímu orgánu I. stupně předložil takové listinné důkazy, z nichž vyplývá, že na území ČR v rámci vyslání při realizaci přeshraniční služby nepobýval déle než 90 po sobě jdoucích kalendářních dnů. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že na území pobýval po celou dobu legálně na základě platného dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou. Namítal, že bylo zasaženo do jeho práv zaručených komunitárním právem tím, že mu bylo uloženo správní vyhoštění nejen na území ČR, ale na území všech členských států EU, byl tak neúměrně zkrácen na svých právech. Dále bylo zasaženo do jeho sociálního a ekonomického postavení, které mu vzhledem k situaci v domovském státě znemožňuje zajistit prostředky pro rodinu. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud obě žalobou napadená rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí vydaná správním orgánem I. stupně zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že se jedná o žalobu včasnou, a vyjádřil přesvědčení, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Navrhoval proto, aby soud žalobu zamítnul.
11. Napadená rozhodnutí a řízení jejich vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který to byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. V souzeném případě učinil žalobce spornou otázku, zda žalovaný správně posoudil smysl poskytování přeshraniční služby polským zaměstnavatelem a zda byl žalobce povinen k výkonu práce na území ČR disponovat pracovním povolením. Žalobce tvrdil, že nikoli, neboť disponoval dlouhodobým vízem s kódem D 05 vydaným Polskou republikou a polským pracovním povolením.
13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 29. 5. 2017, kdy proběhla policejní kontrola, pracoval na pracovišti společnosti XXX při výrobě plastových dílů. K práci zde byl postupně pro společnost XXX hlášen již od ledna 2017, v době kontroly byl u úřadu práce nahlášen na období XXX až XXX. Žalobce disponoval polským vízem typu XXX, měl od XXX do XXX

uzavřenou pracovní smlouvu s polskou společností XXX, která je v XXX registrována jako agentura práce (dříve společnost XXX). V řízení byly předloženy dohody mezi společností XXX a XXX, s r.o. o dočasném přidělení zaměstnanců k jinému zaměstnavateli, smlouvy o nájmu, rámcová smlouva o dílo mezi XXX a XXX a obdobná mezi XXX. Žalobce ve věci odmítl vypovídat, jeho právní zástupce v průběhu řízení sdělil, že žalobce již vycestoval na Ukrajinu.

14. Předně musí soud odmítnout žalobní námitku, že se žalovaný nevypořádal s veškerými důkazy a námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí žalovaného ve věci vyhoštění naopak dle názoru soudu splňuje veškeré zákonné požadavky. Z rozhodnutí vyplývá, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel a na základě jakých podkladů, jak se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal, jak hodnotil smlouvy, které byly v průběhu správního řízení předloženy, a k jakým právním závěrům žalovaný dospěl ohledně žalobcem namítaného poskytování přeshraniční služby a jak hodnotil jeho pobyt na území ČR na základě polského pobytového víza.
15. Otázkou, na jaké případy se vztahuje výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území ČR povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, jehož se žalobce dovolává, se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, publ. ve Sb. NSS pod č. 3713/2018 (rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné též na www.nssoud.cz), z jehož závěrů vycházel žalovaný. Soud doplňuje, že citovaný rozsudek řešil skutkově obdobný případ, kdy šlo o výkon závislé práce ukrajinským státním příslušníkem na území ČR pro českou společnost, který disponoval dlouhodobým vízem typu D vydaným Polskou republikou. Cizinec měl uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem XXX, tento polský zaměstnavatel měl uzavřenou smlouvu o dočasném přidělení zaměstnanců s českou společností XXX, která měla plnit povinnosti zaměstnavatele, přičemž cizinec zůstane v pracovněprávním vztahu k polskému zaměstnavateli. Cizinec přitom fakticky vykonával práci v areálu jiné české výrobní společnosti, na základě rámcové smlouvy o dílo uzavřené mezi XXX a touto českou společností, přitom práci mu nezařádal a nekontroloval polský zaměstnavatel, ten mu ani nevyplácel mzdu. Nejvyšší správní soud se na tomto skutkovém základě obsírně zabýval výkladem relevantních ustanovení zákona o zaměstnanosti včetně § 98 písm. k), vycházel přitom ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13, podle něhož pracovní vízum vydané jiným členským státem EU neopravňuje cizince k výkonu zaměstnání na území ČR, a reflektoval i judikaturu SDEU týkající se poskytování pracovní síly, včetně přeshraničního poskytování pracovní síly.
16. Nejvyšší správní soud v bodu [41] rozsudku konstatoval: „Z uvedeného je patrné, že český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České

republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“

17. Právě uvedené závěry žalovaný správně aplikoval i na žalobcův případ. I v projednávané věci

ze správního spisu vyplynulo, že žalobce pro polského zaměstnavatele ■■■ nikdy fakticky primárně v Polsku nepracoval, dle hlášení úřadu práce pracoval v ČR již od ledna 2017, kdy uzavřel smlouvu se svým polským zaměstnavatelem. Žalobce fakticky vykonával závislou práci při výrobě plastových dílů v areálu společnosti ■■■, a to zjevně nikoli přímo pro společnost ■■■. Správní orgány doložily, že polská společnost ■■■ (dříve ■■■) působí v Polsku jako agentura práce vysílající ukrajinské pracovníky na práci na území ČR (viz založený seznam ukrajinských pracovníků vyslaných na práci do společnosti ■■■, shodný model řešený Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku). I v projednávané věci má síť smluvních vztahů, především plnění povinností zaměstnavatele českou společností ■■■ či ■■■, zastřít skutečnost ■■■ k manuální činnosti pro českou společnost ■■■. Vyslání žalobce do ČR ■■■. Soud se neztotožnil s argumenty žalobce, že vzhledem k délce pobytu, frekvenci a kontinuitě splňoval výkon práce znaky nahodilosti a příležitosti. Žalovaný velmi podrobně zdůvodnil, proč se nejednalo o nahodilé a příležitostné poskytování služeb spočívajících v poskytování pracovní síly žalobce, a naopak se jednalo o agenturní zprostředkování práce zahraničním subjektem, na které nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožnil, a protože argumentaci žalovaného na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí o vyhoštění považuje za vyčerpávající, dovolí si na ni odkázat.

18. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dospěly k správnému závěru, když aplikovaly § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl na území ČR zaměstnán bez oprávnění k zaměstnání, když se na něj nevztahovala výjimka uvedená v § 98 písm. k)

zákona o zaměstnanosti. Správní orgány neopírají svá rozhodnutí o skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, nýbrž o skutečnost, že zde nelegálně pracoval.

19. Obstojí tak i žalobou napadené rozhodnutí ve věci povinnosti nahradit náklady řízení, které bylo podmíněno rozhodnutím ve věci správního vyhoštění pro porušení povinnosti ze strany žalobce ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pak žádné konkrétní námitky týkající se uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení či výše nákladů neuplatnil.
20. Nelze tedy ani hovořit o zásahu do komunitárních práv žalobce. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodu [10] rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017-13, : „Z žádného přímo použitelného evropského právního předpisu nevyplývá povinnost členského státu umožnit občanům třetích zemí výkon zaměstnání na svém území, pokud jsou tito občané držitelé dlouhodobého víza a pracovního povolení v jiném členském státě. Existují určité výjimky z uvedeného pravidla, které se dotýkají např. dlouhodobých rezidentů nebo zaměstnanců vyslaných na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu. Právo volného pohybu osob (včetně svobody usazovat se na území členského státu) však přísluší výhradně státním příslušníkům členských států. Stanovení podmínek výkonu zaměstnání a podmínek získání pracovního povolení občanů třetích zemí je zásadně věcí vnitrostátní úpravy v souladu s výše citovanou směrnicí. Každý členský stát tedy sám uplatňuje v oblasti zaměstnávání cizinců vlastní právní úpravu.“ Uložení správního vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, plyne přímo z ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Nemožnost žalobce dále využívat výhod zaměstnání v některém členském státu EU je pak přiměřeným důsledkem porušení zákonných pravidel ze strany žalobce.
21. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
23. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. února 2019

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce